

Andrzej Kokowski, Jean Combier

Sant-Du-Perron a Villerest (Loire). Sektor XI

Informator Archeologiczny : badania 13, 288-289

1979

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

odkryto wiele luźnych fragmentów malowanego tynku. Na niektórych z nich można było wyraźnie zaobserwować przemalowanie. Z fragmentów kamiennych na szczególną uwagę zasługuje duży zespół płyt podłogowych, okładzin ściennych, fragmentów kapiteli i kolumn, na których zachowały się partie złocień. Szczególnie ciekawy jest fragment trzonu kolumny dekorowanego złotą szachownicą. Prócz elementów kamiennych odkryto analogiczne do nich, w stiuku malowane. Warto jeszcze zwrócić uwagę na liczne fragmenty mozaik ściennych. Niestety wszystkie elementy architektoniczne noszą ślady przepaleń i są zachowane bardzo fragmentarycznie. Specjalnie należy zaznaczyć znalezienie fragmentów płyty dekorowanej krzyżem.

Poza wyżej wymienionymi elementami, stanowiącymi najważniejszy wynik badań, zostały odkryte monety tak pojedyncze jak i zespół 28 z okresu przeważnie późnoantycznego, m.in. Konstantyn, Konstancjusz. Odsłonięto też dużą ilość fragmentów ceramiki typu "late roman" - ponad 600 sztuk, fragmentów malowanej ceramiki koptyjskiej - ponad 500 sztuk, z których na uwagę zasługują np. dekorowane przedstawieniem twarzy.

Znaleziska uzupełniają figurki terrakotowe, lampki oraz ciekawy zespół zabytków metalowych, w tym część datowana na okres turecki, szklane arabskie naczynia oraz wielka ilość fragmentów szklanych przeważnie pochodzących z lamp i wiele innych drobnych znalezisk.

Wykopaliska kampanii 1979 r. wyraźnie korespondują z kampanią poprzednią i potwierdzają wiele wyników pierwszego sezonu.

Zakończono prace przygotowawcze do kolejnej kampanii.

Pod koniec wykopalisk teren zawierający konstrukcje architektoniczne został zabezpieczony.

FRANCJA

SANT-DU-PERRON
à Villerest /Loire/
Sektor XI

Direction des Antiquites
Prehistoriques de la
circonscription Rhone-Alpes
i Uniwersytet im. Marii
Skłodowskiej-Curie w Lublinie

Badania prowadził mgr Andrzej Kokowski z Zakładu Archeologii Polski UMCS w Lublinie pod kierunkiem prof. Jean Combier - Direction des Antiquites Prehistoriques de la circonscription Rhone-Alpes. Badania finansowało francuskie Ministerstwo Kultury i Kontaktów. Obozowiska kultury oryniackiej.

Do badań ratowniczych w dolinie Loary włączyła się ekspedycja Zakładu Archeologii UMCS w Lublinie. Badania skoncentrowano w sektorze XI, gdzie odkryto dwa kolejno zakładane po sobie obozowiska kultury oryniackiej.

Stanowisko dostarczyło wyjątkowo dużej serii inwentarzy krzemiennych, kości zwierzęcych i innych śladów antropogenicznych. Unikatowym znaleziskiem są "budowle" kultury oryntyckiej o kształcie owalnym, rejestrowane w postaci układów bloków kamiennych.

Badania będą kontynuowane.

IRAK

TELL EL SAADIYA

Polska Stacja Archeologii
Śródziemnomorskiej
w Kairze
Państwowa Organizacja d/s
Starożytności i Dziedzictwa
Kulturalnego

Badaniami kierował doc. dr hab. Stefan Karol Kozłowski, przy współudziale dr. Piotra Bielińskiego. Finansowały: Polska Stacja Archeologii Śródziemnomorskiej w Kairze i Państwowa Organizacja d/s Starożytności i Dziedzictwa Kulturalnego Republiki Irackiej. Pierwszy sezon badań, Osada kultury ubaidzkiej /ca 4500-3500 p.n.e. /

Badania prowadzono w ramach międzynarodowej akcji ratowania zabytków kultury w rejonie Dzebel Hamrin /budowa tamy na rzece Diyala/.

Tell el Saadiya zlokalizowany jest na lewym brzegu Diyali, na tarasie rzeczny, w pobliżu gajów palmowych otaczających od północy miasteczko Saadiya. Długość tellu wynosi około 85 m, szerokość około 75 m, a wysokość ponad 2,5 m nad poziom otaczających go gruntów. Od północy i zachodu krawędzie wzgórza zostały zniszczone przez prowadzone w ostatnim okresie prace ziemne, związane z budową tamy. Znaczną część powierzchni stanowiska zajmuje nowożytny cmentarz, którego groby zakłócają stratyografię.

Badania koncentrowały się w południowej i środkowej części wzgórza; łącznie odsłonięto obszar około 220 m².

W środkowej części tellu, w najwyższej warstwie odkryto pozostałości budynku ceglanego z okresu sasanidzkiego bądź wczesnoislamskiego, częściowo zniszczone przez piec ceramiczny. Wewnątrz pieca, na filarze rusztu, odkryto pochówek wczesnoislamski z dobrze zachowanymi naczyniami szklanymi. Poniżej dna pieca odkryto pozostałości zabudowy z okresu ubaidzkiego, wraz ze współczesną jej ceramiką. Fragmenty murów z suszonej cegły mułowej należą do dwóch odrębnych zespołów architektonicznych.

W sektorze położonym na południowym stoku tellu odsłonięto co najmniej dwie warstwy osadnictwa ubaidzkiego. W warstwie górnej wystąpiły trzy urny grobowe zawierające pochówki dziecięce. W kulturze ubaidzkiej bywają one zwykle umieszczane pod podłogami domów. W niższej warstwie natrafiono natomiast na fragment osady, obejmujący pozostawienia